

omfang af, hvilket af de øvrige samtrafikprodukter produktet anvendes i kombination med.

Aftaler om samhusning indgås således i tilknytning til aftaler om udveksling af trafik mellem udbydere af telenet eller teletjenester, leje af infrastrukturkapacitet eller tjenesteudbyderadgang. Se også bemærkningerne til § 39, stk. 3, om mulighederne for at kombinere de forskellige samtrafikprodukter og for i forbindelse med et eller flere af disse at anmode om særlig netadgang.

Det fremgår direkte af stk. 4, nr. 2, at der skal være adgang til selv at varetage drift og vedligeholdelse m.v. af det opstillede udstyr m.v.

Fælles udnyttelse af bygninger, centraludstyr m.v. er således som udgangspunkt omfattet af samtrafikreguleringen. Undtaget fra bestemmelsen er dog fælles udnyttelse af master til radiokommunikationsformål m.v. og tilhørende bygninger m.v., der er en del af udnyttelsen af masten, som omfattet af lov nr. 212 af 30. marts 1999, om etablering og fælles udnyttelse af master til radiokommunikationsformål m.v. (herefter masteloven).

Til stk. 5

Den foreslåede bestemmelse indeholder hjemmel til, at forskningsministeren kan fastsætte og hermed afgrænse, hvilke former for slutbrugerprodukter der skal være omfattet af lovreguleringen af tjenesteudbyderadgang, der sikrer mulighed for at indgå aftaler om engroskøb af et eller flere slutbrugerprodukter med henblik på videresalg på nærmere regulerede vilkår og betingelser, jf. også bemærkningerne til stk. 3.

Reguleringen af tjenesteudbyderaftaler har først og fremmest to overordnede formål:

Sikring af adgang til at indgå tjenesteudbyderaftaler vil være særlig relevant i forbindelse med den indledende etablering af et konkurrencebaseret telemarked, idet adgang hertil kan medvirke til at give andre udbydere end den tidligere monopoludbyder mulighed for eksempelvis at udbyde samlede løsninger til slutbrugerne i form af såvel abonnementer som tjenester, i en fase af konkurrenceudviklingen, hvor der ikke er andre, konkurrencemæssigt effektive, muligheder herfor. Dette argument har navnlig vægt, så længe der ikke er flere udbydere, der har etableret de nødvendige former for infrastruktur (fordi der ikke kan etableres økonomisk grundlag herfor), og der samtidig ikke er gennemført en prisregulering for leje af de pågældende, nødvendige infrastruktur-elementer, som sikrer de udbydere, der baserer sig herpå, en rimelig konkurrencemargin.

Ud over det ovenfor nævnte formål med reguleringen af tjenesteudbyderadgang bør det også tages i betragtning, at tjenesteudbyderadgangen kan medvirke til at sikre, at der til stadighed er lave adgangsbarrierer til markedet på områder, der er præget af konkurrencemæssige flaskehalsressourcer.

Det følger imidlertid også af det ovenfor anførte, at det er væsentligt i reguleringen samtidig at være opmærksom på, at reguleringen af tjenesteudbyderaftaler ikke må være så attraktiv, at dette i sig selv indebærer, at konkurrencesituationen i urimeligt omfang forvrides til fordel for tjenesteudbydere på bekostning af andre former for udbydere af teletjenester, som i højere grad foretager investeringer i egen infrastruktur, egen IN-plattform eller lignende.

Forskningsministerens udnyttelse af hjemlen til nærmere at afgrænse, hvilke former for slutbrugerprodukter der skal være omfattet af reglerne om tjenesteudbyderadgang, vil tage udgangspunkt i de ovenfor anførte principper og dermed primært fokusere på regulering af afgørende flaskehalsressourcer.

Bestemmelsens kerneområde vil således være at sikre tjenesteudbyderadgang til gensalg eller videresalg af de mest almindeligt forekommende, basale slutbrugerprodukter inden for de forskellige delmarkeder (telefoni, Internet- og datatjenester, mobilkommunikation m.v.). Hertil kommer en reguleret adgang til gensalg eller videresalg af slutbrugerprodukter, hvor manglende regulering heraf ville indebære, at der – også ud over et kortsigtet tidsperspektiv – opstod en afgørende og markant konkurrencemæssig skævvridning af telemarkedet. En sådan skævvridning kunne eksempelvis opstå, hvis der ikke teknisk var mulighed for, at andre udbydere på konkurrencedygtige vilkår kunne udbyde lignende slutbrugerprodukter, f.eks. ved at foretage en parallel udbygning af egne infrastrukturfaciliteter, IN-plattform eller lignende.

Det er derimod ikke hensigten at bruge denne form for regulering til at kompensere for, at nogle udbydere af telenet eller teletjenester opnår markedsmæssige fordele ved at udvikle nye produkter, herunder kombinationsprodukter eller andre former for avancerede kommunikationsprodukter, og herved opnår mulighed for markedsmæssigt at udnytte de »first mover fordele«, der ligger i at have udviklet produktet.

Det er således som udgangspunkt ikke hensigten, at mere avancerede kombinations- og kommunikationsprodukter også skal være omfattet af reglerne om tjenesteudbyderadgang, jf. dog ovenfor om de situationer, hvor dette udgangspunkt ville føre til en afgørende og markant konkurrencemæssig skævvridning af telemarkedet.